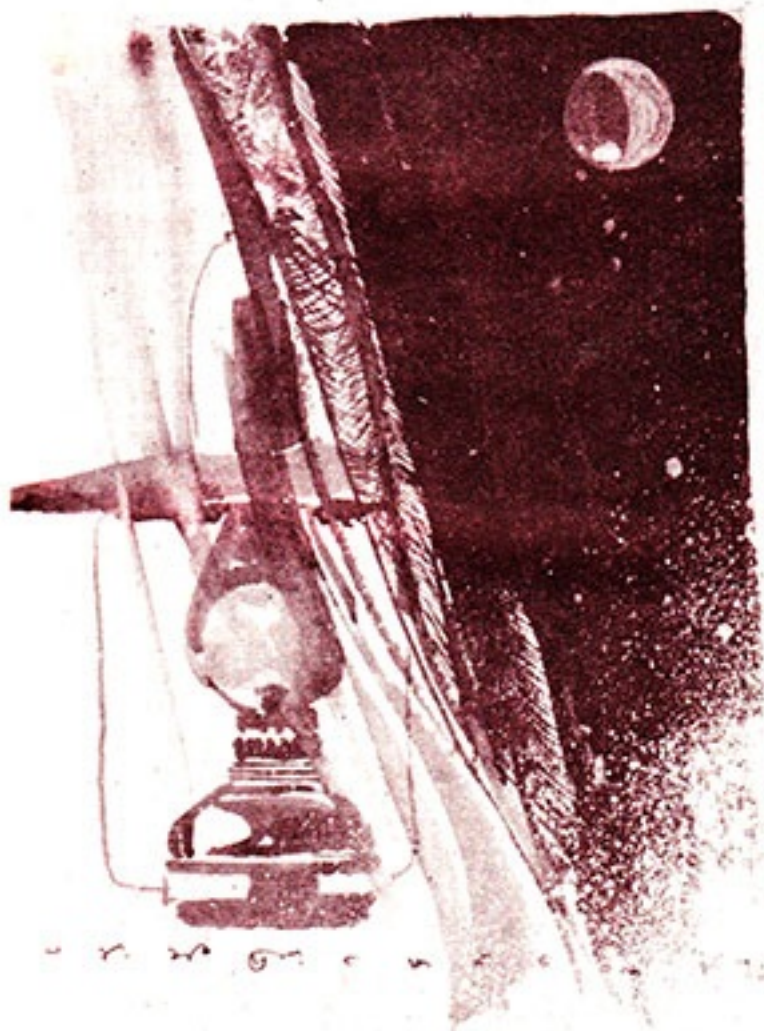

ပြသနိတင်

ဇာတ်နိဒါန်းလေးညင်းနှင့် လရောင်

ကန်ဆီး လေညင်းနှင့်လရောင်

ဇာခန်းဆီး၊ လေညင်းနှင့်လရောင်

အဲဒါမှ ပြဿနာပဲ။

ရထားတွဲပေါ်ရောက်တော့ အိပ်ခန်းနံပါတ်ကို မနည်းလိုက်ရှာခဲ့ရသည်။ ။ ရထားက မထွက်သေးတော့ မီးတွေကိုမဖွင့်သေးဘူး။ ပလက်ဖောင်းက ဖြာကျလာတဲ့ မီးရောင်သာ ရထားတွဲမှာ မှုန်ဝါးဝါး လင်းနေတယ်။ ပလက်ဖောင်းက ဖြာကျလာတဲ့ မီးရောင်ကလည်း ဘယ်မှာ တစ်တွဲလုံးမြင်ရအောင် ဖြာကျနိုင်ပါ့မလဲ။ ပြတင်းပေါက်တည့်တည့် နေရာလောက်ပဲ ဖြာကျနိုင်တာပေါ့။ ဒီတော့ အဲဒီပြတင်းပေါက်ဖြာကျတဲ့ အလင်းရောင်ရဲ့ ရောင်ပြန်ထဲမှာ ရထားတွဲနံပါတ်ကို လိုက်ရှာရတာ။ ကျွန်တော်ကလည်း မျက်စိမွဲမွဲဆိုတော့ ရှာရတာမလွယ်ဘူး။ ဒါနဲ့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို လိုက်ရှာတယ်။ ခါတိုင်းဆို လွယ်အိတ်ထဲမှာ အဆင့်သင့်ပါတယ်။ ခုတော့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးက လွယ်အိတ်ထဲမှာ အဆင့်သင့်ပါမလာဘူး။ လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှာ ရောက်နေတယ်။ အပြင်ကနေ လျှောက်စပ်ကြည့်တော့ လက်ဆွဲအိတ်အပေါ်ယံကလေးမှာ သွားတွေ့တယ်။ ဒါနဲ့ အိတ်ထဲက လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုထုတ်ပြီး အခန်းနံပါတ်ကို လိုက်ရှာတယ်။ မဟုတ်သေးဘူး။ အရမ်းလျှောက်ပြီး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ အခန်းတွေကို လိုက်ထိုးမနေနဲ့ ၊ အဟောက်ခံနေရဦးမယ်။

ရထားကော်ရစ်ဒါမှာ လျှောက်ရင်း အခန်းနံပါတ်တွေကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ အသာအုပ်ထိုးပြီး ကြည့်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်အခန်းနံပါတ်ကို မတွေ့သေးဘူး။ သွားရဦးမယ်။ သွားဦး၊ သွားဦး။ မဟုတ်သေးဘူး၊ ရှေ့မှာ ။

ဟောတွေ့ပြီ။ ကျွန်တော့်အိပ်ခန်းနံပါတ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ သေချာပါတယ်။ ကျွန်တော့် အခန်းနံပါတ်ပါ။ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်။ အခန်းထဲမှ လူတွေရောက်နေပါကလား။ ရောက်မှာ ပေါ့လေ။ လေးယောက်ခန်းပဲ။ အိပ်စင်က လေးခုရှိတာ၊ ဒီတော့ ကိုယ့်အပြင် တခြားခရီးသည် တွေလည်း ရှိမှာ ပေါ့။

အခန်းထဲကို ကျွန်တော်ဝင်လိုက်တယ်။ အခန်းထဲမှာ လူလေးယောက် ဖယောင်းတိုင်ထွန်းပြီး ဖဲကစားနေကြတယ်။ ကတ်သီးကတ်သတ်ဗျာ၊ မီးလင်းလာအောင်တောင် မစောင့်နိုင်ကြတော့ဘူးတဲ့ လား။

ကျွန်တော်လည်း အခန်းထဲကိုဝင်လိုက်ရော၊ သူတို့ အားလုံး ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ကြတယ်။ ကျွန်တော်က...

‘ဒါ အခန်းနံပါတ် ၅ နော်’

သူတို့ ထဲက တစ်ယောက်က...

‘ဟုတ်တယ်၊ မိတ်ဆွေအခန်းမှားပြီး ဝင် လာပြီထင်တယ်၊ ဒါ ကျွန်တော်တို့ လေးယောက် ယူထားတဲ့ အခန်း’

တစ်ခန်းလုံးလည်း သူတို့ ပစ္စည်းတွေချည်းပဲ။ လက်ဆွဲအိတ်တွေလည်း ပါတယ်။ အထုပ်တွေလည်း ပါတယ်။ တချို့က အပေါ်ထပ်အိပ်စင်ပေါ်မှာ ၊ တချို့က အောက်ထပ်အိပ်စင်ရဲ့ အောက်မှာ ၊ အပြင်ကို တစ်ပိုင်းတစ်စ ထွက်နေကြတယ်။

ကျွန်တော် ဇေဝေဝါ ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် လက်မှတ်က နံပါတ်ကျောဘက်က ခဲနဲ့ ရေးထားတဲ့ အခန်းနံပါတ်ကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးကြည့်တယ်။ ဟုတ်ပါတယ်၊ အထက်တန်း အိပ်ခန်းတဲ့ အခန်းနံပါတ်

တ် ၅။

ကျွန်တော့်အိပ်ခန်းနံပါတ်လဲ ၅ ပဲ။ အိပ်စင်နံပါတ်တောင် ပါလိုက်သေးတယ်။ အိပ်စင်နံပါတ်က ၁၊

မိတ်ဆွေ တွဲမှားလာတာဖြစ်မှာ ပေါ့။ ဒီတွဲက တွဲနံပါတ်လေး။ ကျွန်တော်တို့ လေးယောက်တွဲ ယူထားတဲ့ အခန်းနံပါတ် ငါး...

အမယ်.. သူတို့ ကလည်း သွားနေကျလူတွေ ဖြစ်ဟန်တူတယ်။

‘ဘယ်ကလာ တွဲမှားရမှာ လဲ၊ အထက်တန်း အိပ်ခန်းတွဲတစ်တွဲပဲပါတာ၊ ကျန်တဲ့ တွဲက ထိုင်ခုံတွဲ။ ဒီနေ့ချိတ်တဲ့ တွဲက ဂျပန်တွဲတောင် မဟုတ်ဘူး ။ ကိုရီးယားတွဲ။ ခုန်မတ်မတ်ကြီးတွေနဲ့ ထိုင်ရတာ။ ဒါကြောင့်မို့ တမင် အထက်တန်းအိပ်ခန်းတွဲကို မရအရ ယူလာတာ’

‘ဟေ့၊ လုပ်ကွာ၊ လုပ်ကွာ၊ မင်းအလှည့်။ စကားများ တယ်၊ လက်မှတ်ပြလိုက်ပေါ့’

လူတွေကတော့ ၃၀ ကျော်လောက်တွေပဲ။ အားလုံး အနွေးထည်တွေ ဝတ်ထားကြတယ်။ ပြောတာဆိုတာ နည်းနည်းရိုင်းတယ်။ ကြည့်လေ လက်မှတ်နဲ့ တက်လာတဲ့ လူကို အဖက်လုပ် ပြောချင်ပုံမရဘူး။ တစ်ယောက် သူ့အလှည့်ကျလို့ ဖဲချပ်တစ်ချပ်ကို ဆွဲပစ်လိုက်ပြီး သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲက လက်မှတ်တွေကို ထုတ်လိုက်တယ်။

‘ဟောဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ လက်မှတ်။ အထက်တန်း အိပ်ခန်းတွဲ အခန်းနံပါတ် ၅’

အဲဒါမှ တစ်ကယ့်ပြဿနာပဲ။

သူတို့ လက်မှတ်မှာ လည်း ဒီအတိုင်း ရေးထားတယ်။ ကျွန်တော်တာလုပ်ရမလဲ။

မန္တလေးကို သွားမလို့ လုပ်တာကြာပြီ။ ရထားလက်မှတ်ဝယ်လို့ မရတာနဲ့ ကျွန်တော် မသွားဖြစ်ဘူး။ သွားပြီး တန်းစီတယ်။ မရဘူး။ ခု လက်မှတ်ရလာတာ ကျွန်တော့်အစွမ်းအစကြောင့် မဟုတ်ဘူး ။ မနေနိုင်တဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က သူ့မှာ မီးရထားရုံးချုပ်မှာ အသိရှိတယ်။ သူ ရအောင်ဝယ်ပေးမယ်ပြောလို့ ရလာတာ။ သူ့ကိုယ်တိုင် တွဲနံပါတ်ကိုရော၊ အခန်းနံပါတ်ကိုရော ရအောင်လုပ်ပေးပြီးမှ ဒီလက်မှတ်ကို ကျွန်တော့်ကို လာပေးတာ။ ဘူတာရုံကိုလည်း လာပို့လိုက်သေးတယ်။ သူက မီးရထားဌာနမှာ အသိအကျွမ်းပေါတော့ မီးရထား လက်မှတ်စစ်တွေဆီမှာ တောင် ကျွန်တော့်ကို အပ်ပေးလိုက်သေးတယ်။ လမ်းမှာ အကြောင်းကိစ္စရှိရင် ကူညီဖို့ မှာ လိုက်သေးတယ်။

ခုတော့ အကြောင်းကိစ္စရှိပြီ။

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေက ရထားထွက်အောင် မစောင့်တော့ဘူး။ သွားစရာရှိလို့ ပြန်သွားပြီ။ သူပြောတဲ့ ရထားလက်မှတ်စစ်ကလည်း ဘယ်ဆီရောက်နေမှန်းမသိဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ။

တွဲစောင့်ဆီကို သွားရတယ်။ အတော်ပဲ။ အိမ်သာကွေ့နားက အခန်းထဲမှာ တွဲစောင့်ကို တွေ့တယ်။ ကျွန်တော်က အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြတယ်။ တွဲစောင့်က စဉ်းစားနေတယ်။

‘လက်မှတ် ထပ်ရောင်းလိုက်ပြန်ပြီထင်တယ်’

‘ဘယ့်နှယ် ထပ်ရောင်းမှာ လဲ တွဲစောင့်ကြီးရာ၊ ကျွန်တော့်လက်မှတ်ဟာ မီးရထားရုံးချုပ်က ထောက်ခံစာနဲ့ သေသေချာချာ ဝယ်လာတဲ့ လက်မှတ်။ ဟောဒီမှာ တွဲနံပါတ်၊ ဟောဒီမှာ အခန်းနံပါတ်။ ခု သူတို့ လက်မှတ်မှာ လဲ ဒီတွဲနဲ့ ဒီအခန်းနံပါတ် ရေးထားတယ်။ လေးယောက်တစ်ခန်းစာ ယူပြီးသားတဲ့ ။ တွဲစောင့်ကြီး

ကြည့်ရှင်းပေးပါ။ ဟိုတိုင်ဒီတိုင် မလုပ်ပါရစေနဲ့ ’

တွဲစောင့်ကြီးက ခေါင်းကုတ်တယ်။

‘ခက်တာပဲဗျာ၊ ကဲ.. လာ လာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့’

တွဲစောင့်ကြီးက အိပ်ခန်းတွဲတွေဘက်ကို ထွက်သွားလို့ ကျွန်တော် သူ့နောက်က လိုက်လာခဲ့တယ်။ စိတ်ထဲမှာ တော့ တော်တော်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တာပေါ့ဗျာ။ သွားခါနီး လာခါနီးမှာ ဘယ်သူနဲ့ မှ အကျယ်အကျယ်မဖြစ်ချင်ဘူး။ ဘာကြောင့် ညာကြောင့်မှ လည်း ဟိုတိုင်ဒီတိုင် မလုပ်ချင်ဘူး။ သက်တောင့်သက်သာ ချောင်ချောင်ချိချိမရှိတောင့်မှ စိတ်ချမ်းသာ လက်ချမ်းသာ အေးအေးဆေးဆေးတော့ သွားချင်တယ်။ ကျပ်ကျပ်တည်းတည်းလည်း သွားရသေးရဲ့ ၊ လမ်းမှာ လည်း တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မသင့်မမြတ် ဖြစ်သွားရရင် ဘယ်ကောင်းပါတော့မလဲ။

ကိစ္စမရှိဘူးလေ၊ တွဲစောင့်ကြီး ဖြေရှင်းပေးလိမ့်မပေါ့။ ကျွန်တော်က မီးရထားရုံးချုပ်ရဲ့ ထောက်ခံစာနဲ့ ရထားလက်မှတ် ဝယ်ထားတဲ့ လူ။ ကျွန်တော့်လက်မှတ်ဟာ တရားမဝင် မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ အဲဒါတော့ သေချာတယ်။

တွဲစောင့်ကြီးဟာ စောစောက အခန်းကို ခေါ်မသွားဘူး။ တစ်ခန်း ကျော်ကို ခေါ်သွားတယ်။

‘နောင်ကြီး ဒီအခန်းက လိုက်သွားပါ...’

‘ကျွန်တော့် အခန်းနံပါတ်က ၅ ပဲ။ ဒီအခန်းမှ မဟုတ်တာ’

‘နောင်ကြီး တစ်နေရာရရင် တော်ပြီမဟုတ်လား’

‘နေရာရတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ အဲဒီနေရာပိုင်ရှင်ရောက်လာရင်

ကျွန်တော် ဘယ့်နှယ် လုပ်မလဲ’

‘ကျွန်တော် ရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော်လုပ်ပေးမှာ ပေါ့’

‘မဖြစ်ဘူးထင်တယ်ဗျာ၊ ဒီလိုဟိုထဲထိုးထည့်၊ ဒီထဲထိုးထည့်နဲ့ ၊ ပိုင်ရှင်တွေ ရောက်လာတိုင်း ဖယ်ပေးနေရရင် ဘယ်ကောင်းတော့မလဲ။ ကျွန်တော့်လက်မှတ်ဟာ တရားဝင်လက်မှတ်ပါ။ ကြည့်ပါ’

‘တစ်ခါတလေမှာ ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ နောင်ကြီး ဒီအခန်းက မပြောင်းရတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်တာဝန်ယူပါတယ်’

ကဲ၊ ကျွန်တော်က ဘာများကော တတ်နိုင်ဦးမည်နည်း။ တွဲစောင့်က သူလုပ်ပေးနိုင်တာကို လုပ်ပေးပြီးပြီ။ ဒါကို မကျေနပ်ရင် အောက်ဆင်းပြီး လက်မှတ်စစ်ချုပ်ဆီကို သွားရဦးမယ်၊ မပြီးရင် ရုံပိုင်ဆီကို သွားရဦးမယ်။ သံသရာက ရှည်ပြန်ဦးတော့မယ်။ ရထားက ထွက်ချိန်နီးနေပြီ၊ တွဲတွေမှာ တောင် မီးလင်း လာပြီ။

ဘယ်သူကြောင့် ဘယ်နေရာမှာ မှားလာသလဲတော့မသိဘူး။ တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ၊ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ရထားက ထွက်တော့မယ်၊ လက်မှတ်ကလည်း ဝယ်ပြီးပြီ။ ရတဲ့ နေရာကပဲ လိုက်ရတော့မှာ ပဲ။ ပြဿနာပေါ်လာရင် တွဲစောင့်ဆီကို သွားရတော့မှာ ပဲ။ နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေး။

သူပြောတဲ့ တွဲထဲကို ကျွန်တော်ဝင်လိုက်တယ်။

‘အစ်မတို့ သုံးယောက်နော်’

တွဲစောင့်ကြီးက မေးတယ်။

‘ဟုတ်တယ် သုံးယောက်’

လေသံက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ။

ဟုတ်ပါတယ်၊ သုံးယောက်တော့ သုံးယောက်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် စိတ်ညစ်သွားတယ်။ တွဲထဲမှာ သုံးယောက်စလုံးက အမျိုးသမီးတွေချည်းပဲ၊ တစ်ယောက်က လေးဆယ်ကျော် လေးဆယ်ငါးနှစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်။ လေးဆယ်ကျော်ဆိုပေမယ့် သုံးဆယ်ကျော်လောက်ပဲ ထင်ရတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုကြည့်ကြည့် ခုခေတ်အမျိုးသမီးတွေဟာ ဆယ်နှစ်လောက်ငယ် ငယ်နေတယ်လို့ ပဲ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ထင်နေမိတယ်။ ခု အမျိုးသမီးလဲ ဒီအတိုင်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ တော့ သုံးဆယ်ကျော်လောက်ပဲလို့ ထင်ရတယ်။ မထင်ဘဲ နေပါ့မလား။ ဆံပင်ကို ခပ်တိုတိုဖြတ်လို့ ၊ ဒေဝီပါတိတ်ဝမ်းဆက်နဲ့ ၊ အမျိုးသမီးအဝတ်အစားတွေကို ကျွန်တော် သိပ်မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူဝတ်ထားတဲ့ ပါတိတ်ဝမ်းဆက်က တော်တော်လေးကို အရောင်စိုတယ်။ စိမ်းလွင်နေတဲ့ ပန်းခက်ကြီးတွေထဲမှာ ဝါလဲ့လဲ့ ပန်းမှုန်ကလေးတွေ ဖောက်ထားတယ်။ စိန်နားကပ်ကလဲ ဝင်းနေတာပဲ။ သူ့ဘေးမှာ တစ်တောင်လောက်ရှိတဲ့ လက်ပွေ့အိတ်ကြီး ချထားတယ်။ အသားဖြူဖြူ၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလည်း ခုထိ အချိုးအဆစ်ကျနေတုန်းပဲ။ လည်တိုင်ကလည်း ရှင်းနေတယ်။ ရှင်းနေတဲ့ လည်တိုင် ဝင်းဝင်းပေါ်မှာ နှစ်ထပ်ကြိုးကြီး တစ်ကုံး ဆွဲထားတယ်။ သူ့ခြေထောက်မှာ စီးထားတဲ့ ဖိနပ်က ခုံ မနိမ့်မမြင့်။ အရောင်က အဖြူ။

တခြားနှစ်ယောက်ကတော့ ဆယ်ကျော်သက်ကလေးတွေ သူတို့ လည်း ဆံပင်အတိုကလေးတွေနဲ့ ၊ တစ်ယောက်က အကြေအကောက်နဲ့ ၊ နောက်တစ်ယောက်က ဟေမာနေဝင်းပုံစံလို ဆံပင်သုံးလေးစကို ကော်နဲ့ ပူးပြီး နဖူးပေါ်မှာ ချထားတယ်။ အင်္ကျီက ခုခေတ် ကောင်မလေးတွေဝတ်တဲ့ ရှပ်အင်္ကျီလိုလို အင်္ကျီမျိုး၊ ထဘီက ပါတိတ်အကောင်းစား၊ ထဘီ

ကို ခြေသလုံးပေါ်အောင် ခပ်တိုတိုပတ်လို့ ၊ ဖိနပ်က လေဒီရှူးလို့ ခေါ်တဲ့ ခုံမြင့်ဖိနပ်၊ လက်မှာ ကွာဒ်နာရီ အကြီးကြီးကိုပတ်လို့ ။

သူတို့ ကိုကြည့်ရတာ ကျွန်တော့်ကို ကျေနပ်ပုံမရဘူး။ နွေးထွေးမှုမရှိဘူး။ သူတို့ အဖို့ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေပုံရတယ်။ မသင်္ကာဘဲ မျက်လုံးတွေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်တယ်။

ကျွန်တော် ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်၊ အမျိုးသမီးချည်း သုံးယောက်တည်းရှိတဲ့ အခန်းထဲကို ယောက်ျားတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်ဆိုတော့ သူတို့ အနေကျတာပေါ့ မိန်းမဖော်ဆိုရင် တော်သေးရဲ့ ၊ ခုတော့ အမျိုးသား။

ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့လိုပါပဲ၊ သူတို့ နဲ့ တစ်ခန်းတည်း စီးရမှာကို စိတ်ညစ်နေတယ်။ ကိုယ်လည်း မလွတ်လပ်ဘူး၊ သူတို့ လည်း မလွတ်လပ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ဒီအခန်းထဲမှာ မှ မစီးရင် ကျွန်တော်ဆင်းနေရစ်ဖို့ ပဲ ရှိတော့တယ်။ တွဲစောင့်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မရှိတော့ဘူး ပြန်ထွက်သွားပြီ။

အောက်ဘက်က စင်ပေါ် ဝင်ထိုင်ရင်း သူတို့ ပစ္စည်းတွေကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်တယ်၊ သုံးလေးပေလောက်ရှိတဲ့ သေတ္တာကြီးသုံးလုံး၊ နိုင်ငံခြားကလုပ်တဲ့ သေတ္တာကြီးတွေ။

အထက်က စင်ပေါ်မှာ တင်ထားတယ်၊ တိုလီမိုလီပစ္စည်းတွေထည့်ထားတဲ့ လက်ဆွဲ ကြိမ်ခြင်းတောင်းကြီး နှစ်လုံး၊ စားစရာတို့ ဘာတို့ ထည့်ထားတဲ့ ပလတ်စတစ်ဆွဲခြင်းတစ်လုံး၊ သံမဏိထမင်းချိုင့်တစ်ခု၊ ဘာတွေထည့်ထားမှန်းမသိတဲ့ ဆာလာအိတ်အဖြူကြီးနှစ်လုံး။ အထဲမှာတော့ တင်းရင်းမို့မောက်နေတာပဲ။

အခန်းထဲမှာ သူတို့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ ပဲ ပြည့်နေပြီ၊ ကျွန်တော့်ပစ္စည်းက

ဘာပါလို့ တုံး၊ သားရေလက်ဆွဲအိတ် တစ်လုံး၊ ရေပုလင်းစတဲ့ တိုလီမို
လီပစ္စည်းထည့်ထားတဲ့ ပလတ်စတစ် လက်ဆွဲခြင်းတစ်လုံး။ ဒါပဲပါတ
ယ်။

ထိုင်နေလို့ မကြာခင်မှာ ပဲ တွဲစောင့်က အိပ်ရာခင်းတို့ ၊ ခေါင်းအုံးစွ
ပ်တို့ ၊ ခေါင်းအုံးတို့ လာပေးသွားတယ်။

‘နောင်ကြီး.. အဆင်ပြေသွားပြီမဟုတ်လား’တဲ့ ။

ပြေပါတယ်လို့ ပဲ ပြောလိုက်ရတာပေါ့၊ ဘာတတ်နိုင်ဦးမှာ လဲ။

‘ခရီးသွားရတယ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲပေါ့လေ’ တဲ့ ။

ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီထက်ခက်ခဲတဲ့ ခရီးတွေကို ကျွန်တော်သွားခဲ့ပြီပဲ။ ခု
တစ်ခေါက်က အထက်တန်းတွဲမှာ အိပ်စင်နဲ့ အိပ်လိုက်သွားရတာပဲ၊ ဘာ
အဆင်မပြေစရာရှိသလဲ။

အမျိုးသမီးတွေကြားထဲ ရောက်သွားတာကတော့လည်း မတတ်နိုင်
ဘူးပေါ့၊ ဒီလိုပဲ လိုက်သွားရမှာ ပေါ့။

ရထားက ထွက် လာပြီ၊ ငမိုးရိပ်ကို ကျော်နေပြီ၊ ကျွန်တော် အပြင်
ကော်ရစ်ဒါကို ထွက် လာပြီး ဆေးလိပ်သောက်နေတယ်။

အထဲမှာ အခန်းတံခါးပိတ်ထားတော့ မီးခိုးတို့ ဘာတို့ မွန်ရင် သူများ
ကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ စိုးလို့ အပြင်ကိုထွက် လာပြီး သောက်နေ
တာ။

ဆေးလိပ်သောက်ရင်း သူတို့ သုံးယောက် အကြောင်းကို စဉ်းစားနေ
တယ်။

ကြည့်ရတာကတော့ အထက်တန်းစားထဲကပဲ၊ မှောင်ခိုတို့ ဘာတို့

ဟုတ်ပုံမရဘူး၊ အမျိုးသမီးကြီးကလည်း အရာရှိကြီးကတော် တစ်ယောက်ယောက်ပဲ ဖြစ်မှာ ပဲ။ သူ့အဝတ်အစား၊ သူပြင်ဆင်ထားပုံက ခေတ်ဆန်တယ်။

ဆံပင်တိုတို ဖြတ်ထားတာကလွဲလို့ ရိုးရိုးပဲ ဝတ်စားထားတယ်၊ ပါတိတ် ဝမ်းဆက်ကိုတောင် သူ့အရွယ်နဲ့ သူ လိုက်အောင် အရောင်ရွေးပြီး ဝတ်တတ်တယ်။

စိန်နားကပ် ပန်ထားတာ၊ စိန်လက်စွပ် ဝတ်ထားတာကို ကြည့်လိုက်ရင် အထက်တန်းစားထဲက ဖြစ်နိုင်တယ်။

ရုရှားစိန်လား ဘာလားတော့ ကျွန်တော် မသိဘူးလေ၊ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကတော့ သူ့သမီးတွေလား၊ တူမတွေလား မသိဘူး။

တစ်ယောက်ကတော့ သမီးနဲ့ တူတာပဲ၊ ဟေမာနေဝင်းလို ဆံပင်ကို ကော်နဲ့ သုတ်ပြီး နဖူးပေါ် ဆံပင်တစ်ချောင်း နှစ်ချောင်းချထားတဲ့ ကောင်လေးက သမီးထင်တယ်။

သူနဲ့ ရုပ်ချင်း တော်တော်ဆင်တယ်၊ အကြီးမကတော့ သမီးလား၊ တူမလား၊ သမီးရဲ့ သူငယ်ချင်းလား တစ်ယောက်ယောက်ပဲ။

မီးတွေဖွင့်လိုက်တုန်းက သူတို့ ခြင်းတောင်းထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ ဝတ္ထုစာအုပ် နှစ်အုပ် သုံးအုပ်ကို မြင်နိုင်တယ်၊ အချစ်ဝတ္ထုတွေ။

ကောင်မလေးတွေ ဖတ်တာထင်တယ်။ ပြီးတော့ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်တစ်အုပ်ကိုလည်း တွေ့လိုက်တယ်။

အချစ်ဝတ္ထုတွေ၊ အဆိုတော်တွေအကြောင်း၊ ရုပ်ရှင်မင်းသား မင်းသမီးတွေအကြောင်းကို အများ ဆုံးဖော်ပြလေ့ရှိတဲ့ မဂ္ဂဇင်း၊ ကောင်မလေးတွေ ဖတ်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်။

အပြင် ငမ္ဘာဆေးလိပ်သောက်နေတုန်း သူတို့ ဆီက ခပ်တိုးတိုးစကားပြောသံကို ကြားရတယ်။ ပြီးတော့ ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်လိုက်တဲ့ ရယ်သံလွင်လွင်တွေကိုလည်း ကြားလိုက်ရတယ်။

စီးကရက်တစ်လိပ်လောက်ကုန်ပြီး တော်တော်ကြာအောင် ကျွန်တော်အခန်းထဲကို ပြန်ဝင်လာခဲ့တယ်။ အမျိုးသမီးကြီးနဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က တစ်ဘက်ကစင်မှာ ၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က တော့ ကျွန်တော့်ဘက်ကစင်မှာ ။

ပြတင်းပေါက်နဲ့ ကပ်လျက် ထောင့်ကိုမှီပြီး စာဖတ်နေတယ်။ သူဖတ်နေတာက မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်။

ဟိုဘက်က ကောင်မလေးကတော့ အချစ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်လို့ ၊ ကျွန်တော်ဝင်လာတာ မြင်တော့ ကျွန်တော့်ဘက်စင်က ကောင်မလေးက တစ်ချက်ဝင့်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

‘ဦးလေး အိပ်ချင်ပြီလား၊ အိပ်ချင်ရင် အပေါ်ထပ်မှာ တက်အိပ်နော်။ သဇင် အောက်မှာ ပဲ အိပ်မယ်’

‘ရပါတယ်ကွယ်၊ ဘယ်မှာ ပဲအိပ်အိပ်၊ ခုလဲ မအိပ်သေးပါဘူး’

ကျွန်တော်က အမျိုးသမီးကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ အံ့မယ် သူကလည်း ဘယ်ဆိုးလို့ တုန်း၊ အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်နေပါလား၊ စာအုပ်က အီးရစ်ဆီဂဲလ်ရေးတဲ့ လစ်စတိုရီ ဆိုတဲ့ ဝတ္ထု။

သူတို့ ကို အနှောင့်အယှက် မပေးချင်တာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ထုတ်ဖတ်မယ်စိတ်ကူးပြီး ခြင်းထဲက စာအုပ်ကလေးကို ထုတ်လိုက်တယ်။

ခရီးသွားရင်း ကျွန်တော် စာဖတ်လေ့မရှိဘူး၊ အိမ်မှာ နေ့တိုင်း ဒီ လောက်ဖတ်နေရတာ ခရီးသွားတုန်းကိုတော့ သိပ်မဖတ်ချင်ဘူးလေ။

မျက်နှာတွေကို ကြည့်သွားချင်တယ်။ ရှုခင်းတွေကို ငေးသွားချင်တယ်၊ ရုပ်ပုံလွှာတွေကို လေ့လာသွားချင်တယ်။

ဒါကြောင့် အများအားဖြင့် ခရီးသွားရင် ကျွန်တော်စာဖတ်လေ့မရှိဘူး၊ တစ်ခါတလေ ပျင်းရင် ဖတ်ရအောင်ဆိုပြီး ကဗျာစာအုပ်တစ်အုပ်တော့ ယူလေ့ရှိတယ်။

အဲဒီစာအုပ်က မက်သယူးအားနဲ့ လိဒ်ရေးတဲ့ အာရှတိုက်ရဲ့ အလင်းရောင်ဆိုတဲ့ ကဗျာစာအုပ်။

ဗုဒ္ဓဝင်ကို ကဗျာနဲ့ ဖွဲ့ထားတာ၊ သူ့ဗုဒ္ဓဝင် မဟာကဗျာကြီးကို ကျွန်တော်သဘောကျတယ်၊ ထားပါတော့။

ကဗျာစာအုပ် သေးသေးကလေးကို ဖွင့်ဖတ်မယ်လုပ်တုန်းမှာ ...

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေက ကျွန်တော့်ကိုကူညီဖို့ ပြောသွားတဲ့ လက်မှတ်စစ်နှစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ တွဲကို လက်မှတ်စစ်ဖို့ ရောက်လာတယ်။

အဆင်ပြေရဲ့ လား၊ ဘာလိုသေးလဲ၊ ခု ဘာတွေရေးနေသလဲ၊ နောက်ဆုံးထုတ်တဲ့ စာအုပ်က ဘာလဲ၊ ဘယ်မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ကျွန်တော်ရေးလိုက်တဲ့ ဘယ်ဝတ္ထုကတော့ဖြင့် ဘယ်လို စသည် ဖြင့် စကားလာပြောနေကြတယ်။

ဒီတင် ကျွန်တော့်ကို သူတို့ စိတ်ဝင်စားသွားကြပုံရတယ်၊ သူတို့ စာဖတ်နေရာကနေပြီး ကျွန်တော်တို့ ပြောတဲ့ စကားတွေကို မသိမသာ နားထောင်နေတယ်။

ခဏနေတော့ လက်မှတ်စစ်တွေလည်း လက်မှတ်စစ်စရာ ရှိသေးတ

ယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားကြတယ်။

အမျိုးသမီးက သူစာဖတ်ရာကနေပြီး ကျွန်တော်စာဖတ်နေတာကို တစ်ချက်တစ်ချက် မသိမသာ လှမ်းလှမ်းကြည့်တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်ပြီး စာကို ဆက်ဖတ်နေတယ်။

ပဲခူးနားကိုရောက်တော့ သူတို့ ထမင်းချိုင့် ဖွင့်တယ်။ ဟင်းက ပုစွန် ထုပ်ကြီးဆီပြန်၊ ကြက်ဥကြော်၊ ပန်းပွင့်ကြော်၊ ဖန်ဘူးနဲ့ ထည့်လာတဲ့ ဘာလချောင်ကြော်နဲ့ သရက်သီးသနပ်၊ အကွင်းလိုက်ကြော်လာတဲ့ ငါးသလောက်ကြော်ကြီးတွေက ချိုင့်နဲ့ တစ်လုံး၊ တော်တော်မြိန်ဖို့ ကောင်းတဲ့ ဟင်း။

‘ဆရာ ထမင်းစားပြီးပြီလား သုံးဆောင်ပါဦးလား’

အမျိုးသမီးကြီးက ထမင်းစားဖိတ်တယ်။

‘သုံးဆောင်ပါခင်ဗျာ၊ စားခဲ့ပြီးပါပြီ’

‘ဦးလေးက စာရေးဆရာကိုး၊ ဝင်လာခါစတုန်းကတော့ ဇွန်က အရာရှိကြီးလား၊ ဘာလားလို့ ထင်နေတာ’

အကြီးမက သဇင်၊ အငယ်မက ဇွန်တဲ့ ။ သဇင်ရယ်၊ ဇွန်ရယ်ဆိုတော့ ပန်းနာမည်တွေချည်းပဲ၊ ညီအစ်မဖြစ်ရမယ်လို့ ကျွန်တော်တွက်လိုက်တယ်။

‘လူဆိုးဆိုရင် ဇွန်တော့ ပြတင်းပေါက်က ခုန်ချပြေးမှာ ပဲလို့ စောစောက မာမို့ကိုပြောနေတာ’

အငယ်မက သွက်တယ်၊ စကားပြောပြီး သူ့စကားကိုသူ သဘောကျသလို ရယ်သံလွင်လွင်ကလေးနဲ့ ရယ်နေတယ်။

ကျွန်တော်က ထမင်းမစားတော့ အမျိုးသမီးကြီးက အကြီးမကို ခြင်း
ထဲမှာ ချိုင့်တစ်လုံးနဲ့ သက်သက်ထည့်လာတဲ့ လက်ဖက်တွေကို အထုတ်
ခိုင်းတယ်။

‘သမီးရေ၊ ဆရာကို လက်ဖက်သုပ်ကျွေးပါ’

နေပါစေပြောတာလည်း မရဘူး၊ အတင်းကျွေးနေတယ်၊ အမျိုးသမီး
များ ဟာ ကျွေးချင်မွေးချင်တတ်တယ်။

ခရီးတို့ ဘာတို့ သွားလို့ အမျိုးသမီးပါလာရင် စားရေးသောက်ရေးက
တော့ ဘာမှ မပူရဘူး။

အမျိုးသမီးက ထမင်းစားပြီးတော့ လိမ္မော်သီးတွေ ထုတ်ကျွေးပြန်
တယ်၊ ကျွန်တော်က ငြင်းပေမယ့် မရဘူး၊ တစ်လုံးကို အခွံနှာပေးလို့ လ
က်ခံထားလိုက်ရတယ်၊ ခဏနေတော့ သူတို့ လည်း ချိုင့်တွေ၊ ပန်းကန်
တွေ သိမ်းဆည်းပြီး သွားကြတယ်။

သမီးနှစ်ယောက်တော့ အိပ်စင်ထိုင်ပြီး ဝတ္ထုစာအုပ်နဲ့ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်
ကို ကောက်ဖတ်နေကြလေရဲ့ ။

အမျိုးသမီးက လိမ္မော်သီးကို အခွံနှာနေရင်း ကျွန်တော်မြန်မာပြန်တဲ့
လေရူးသုန်သုန်အကြောင်းကို ပြောနေတယ်။

သူ မြန်မာလိုလည်း ဖတ်ဖူးတယ်တဲ့ ၊ အင်္ဂလိပ်လိုလည်း ဖတ်ဖူးတ
ယ်တဲ့ ၊ ရုပ်ရှင်လည်း ကြည့်ဖူးတယ်တဲ့ ၊ ရုပ်ရှင်ထဲက သူ့အမှတ်ရတဲ့ အ
ခန်းတွေကို ပြန်ပြောနေတယ်။

‘ဆရာက အချစ်ဝတ္ထုတွေဘာတွေကို သိပ်မရေးဘူးနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ သိပ်မရေးဖြစ်ပါဘူး ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်က ဘဝသရုပ်
ဖော်လို့ ခေါ်တဲ့ စာမျိုးကို အားသန်ပါတယ်’

ကျွန်တော်က သူနားလည်အောင် လိုရင်းကို ပြောရတယ်။

‘အိမ်က ကိုကိုကတော့ ဆရာစာတွေကို သိပ်ကြိုက်တာပဲ၊ မြင့်ကတော့.. ‘လေရှူးသုန်သုန်’ ကိုပဲ ဖတ်ဖူးတယ်လေ၊ အရမ်းကြိုက်တာပဲ၊ ကျန်တာတွေကိုတော့ သိပ်မဖတ်ဖြစ်ဘူး၊ စိတ်မရှိနဲ့ နော် ဆရာ’

‘ရပါတယ်ခင်ဗျာ၊ အကြိုက်တစ်မျိုးစီပေါ့၊ ဘဝသရုပ်ဖော် ဖတ်ချင်တဲ့ လူကလဲ ဘဝသရုပ်ဖော်ပေါ့၊ အချစ်ဝတ္ထုကို ဖတ်ချင်တဲ့ လူကလဲ အချစ်ဝတ္ထုပေါ့၊ ပန်းတိုင်းပွင့်နိုင်ကြတာပဲ မဟုတ်လား’

မြင့်ကတော့ စာဖတ်တာတော့ ဝါသနာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘဝသရုပ်ဖော်တို့ ဘာတို့ ဖတ်ရတာ စိတ်ညစ်တယ်ဆရာ၊ တစ်ခါလားလဲ ဝတ်တာတွေ ပြတ်တာတွေ၊ တစ်ခါလားလဲ မှောင်ခိုလုပ်တာတွေ၊ ကောင်မလေးတွေ ပျက်စီးတာတွေကိုချည်းပဲ ရေးနေတော့ မွန်းကျပ်လာတယ်လေ၊ ဝတ္ထုဖတ်တယ်ဆိုတာ အပျင်းပြေချင်လို့ ဖတ်တာ၊ ပျော်ချင်လို့ ဖတ်တာ၊ ခုတော့.. စိတ်မရှိနဲ့ နော် ဆရာ’

အမျိုးသမီးကြီးက ယဉ်ကျေးပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ဒီလောက်ပြောရတာတောင် သူ့မှာ အားနာနေပုံရတယ်။

အမှန်က သူမပြောဘဲ နေလို့ ရသားပဲ၊ ဒီလိုဝတ္ထုမျိုးတွေကို မကြိုက်ရင် မဖတ်ဘဲနေလို့ ရသားပဲ၊ ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုပြောလိုက်ရတဲ့ အတွက်လည်း သူ့မှာ ဘာမှ အကျိုးအမြတ်ရသွားမှာ မဟုတ်ဘူး ။

ဒါပေမဲ့ သူမနေနိုင်ရှာဘူး၊ စေတနာနဲ့ ပြောတာ၊ ဒီလိုစေတနာကောင်းထားတဲ့ ဝေဖန်ရေးမျိုးကို ကြိုဆိုရမှာ ပေါ့၊ စဉ်းစားရမှာ ပေါ့၊ ဒါဟာ စာဖတ်သူတစ်ယောက်က ရိုးရိုးသားသားပေးတဲ့ ဝေဖန်ရေးပဲ။

သူ့စကားကိုကြားလိုက်တော့ တစ်ခါက မြစ်ကြီးနားရထားပေါ်မှာ

ခေါ်ရုံဆိုတဲ့ ကချင်မလေးတစ်ယောက် ပြောသွားတဲ့ စကားကို ကျွန်တော်ပြန်သတိရတယ်။

ဒီလိုပဲ ခရီးသွားရင်း ကျွန်တော် စာရေးဆရာမှန်း သိသွားတဲ့ အခါကျတော့ ကချင်မလေးက ဆရာတို့ တစ်တွေ တကယ့်ဘဝကို မရေးနိုင်ကြတော့ဘူးလား၊ ကျွန်မသာ စာရေးတတ်ရင် ရေးပြချင်လိုက်တာ ဆရာရယ်။

ရင်ထဲမှာ ရေးစရာတွေများ လွန်းလို့ နဖူးထဲတောင် ရောက်နေပြီလို့ ပြောသွားဖူးတယ်။

ကချင်မလေးက ကျွန်တော်တို့ ဟာ ဘဝကိုမရေးဘူးတဲ့ ၊ အသည်းကွဲတာတို့ ၊ ဧည့်ခန်းဆောင်တို့ က အဖြစ်အပျက်တွေလောက်ကိုပဲ ရေးနေကြတယ်တဲ့ ။

ခု အမျိုးသမီးကြီးကတော့ ကျွန်တော်တို့ ရေးတာတွေဟာ ငတ်တာ၊ ပြတ်တာတို့ ၊ ဘဝပျက်တာတို့ ၊ မှောင်ခိုတို့ အကြောင်းကိုပဲ ရေးနေတယ်တဲ့ ။

ဪ.. ပြောဖို့ မေ့နေတယ်၊ အဲဒီအမျိုးသမီးကြီးနာမည်က ဒေါ်ခင်မြင့်မြင့်တဲ့ ။

သူ့ယောက်ျားက မော်လမြိုင်မှာ အရာရှိကြီးတစ်ယောက်။ သူနဲ့ ကလေးက မန္တလေးမှာ နေကြတယ်၊ ခု ဒီဇင်ဘာကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ကျိုင်းထီးရိုးလည်း သွားရင်း၊ ခင်ပွန်းသည် ဆီကိုလည်း အလည်သွားရင်း မော်လမြိုင်က ပြန်လာတာတဲ့ ။

သမီးအကြီး သဇင်က မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှာ ရူပဗေဒ စတုတ္ထနှစ်တဲ့ ၊ သမီးအငယ် ဇွန်ကတော့ မန္တလေးဆေးကျောင်းမှာ ဒုတိယနှစ်တဲ့ ။

ဒေါ်ခင်မြင့်မြင့်ပြောတဲ့ စကားနဲ့ ကချင်မလေး ပြောတဲ့ စကားကို ကျွန်တော်စဉ်းစားနေတယ်။ တစ်ယောက်က ဇာခန်းဆီးနောက်ကွယ်က၊ နောက်တစ်ယောက်က သက်ကယ်မိုးအောက်က။

‘ခု မဂ္ဂဇင်းတွေကလဲ အများကြီး ထွက်လာတာပဲနော်၊ ဒါပေမဲ့ မဂ္ဂဇင်းတွေကြည့်လိုက်ရင် ဝတ္ထုတွေက စောစောကပြောသလို ဘဝပျက်တာတွေ၊ မှောင်ခိုတာတွေ၊ ငတ်တာပြတ်တာတွေချည်းပဲ ရေးနေကြတယ်၊ မြင့်တော့ စိတ်ညစ်တာနဲ့ မဖတ်တော့ဘူး’

ဒေါ်ခင်မြင့်မြင့် ပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်။ ဖတ်လိုက်ရင် မွန်းကြပ်စရာကြီး။ ဒါမျိုးတွေကို ကျွန်တော်လည်း မရေးချင်ဘူး။ ဘယ်စာရေးဆရာမှ လည်း ရေးချင်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ တိမ်တိုက်နဲ့ လရောင်အကြောင်းတွေကိုပဲ ရေးချင်တာပေါ့။ ဘဝရဲ့ အလှအပတွေကို ရေးချင် ဖွဲ့ချင်ကြတာပေါ့။ သူပြောတာ ဟုတ်တာပေါ့။

ကချင်ကလေးကတော့ ကျွန်တော်တို့ ရေးနေတာတွေဟာ အပေါ်ယံတွေကို ရေးနေကြတာတဲ့ ။ ဘယ်မှာ တကယ့်ဘဝပါလို့ လဲတဲ့ ။ သူ့သက်တမ်းမှာ ဘဝတွေ ဘယ်နှကြိမ် ပျက်ခဲ့သလဲတော့ မပြောတတ်ဘူး။ သူသာစာရေးရင် ရေးစရာတွေအများကြီးတဲ့ ။ ရင်နဲ့ မဆုံတော့လို့ နဖူးထဲတောင် ရောက်နေပြီတဲ့ ။ သူက ရေးတတ်လို့ ရေးပြရင်လည်း အကောင်းသား။ ကြိုက်ရင် ကိုယ်ပါ လိုက်ရေးရတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူက မရေးတတ်ဘူး။ သူပြောတာလဲ ဟုတ်တာပဲ။

ဒါဖြင့် ကျွန်တော်ဘာရေးရမှာ လဲ။ ဇာခန်းဆီးနောက်ကွယ်က အကြောင်းကို ရေးရမှာ လား၊ ဒါမှ မဟုတ် သက်ကယ်မိုးအောက်က အကြောင်းကို ရေးရမှာ လား။

နှစ်ယောက်စလုံးကတော့ သူနည်းနဲ့ သူ မှန်နေကြတာပဲ။ ကျွန်တော်

မစဉ်းစားတတ်ဘူး။ ဒေါ်ခင်မြင့်မြင့်ရဲ့ စေတနာကို ကျွန်တော် နားလည်တယ်။ စာဖတ်သူတစ်ယောက်က ရိုးသားစွာ ထုတ်ဖော်သွားတဲ့ ဆန္ဒကို ကျွန်တော် လေးစားရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဘာရေးရမှာလဲ။

ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ စကားတွေကို သိပ်စိတ်ဝင်စားပုံ မရဘူး။ တစ်ယောက်က သူ့အမေဘေးမှာ ခွေအိပ်နေပြီ။ အကြီးမကတော့ သူ့အမေရဲ့ အပေါ်ထပ်က စင်ပေါ်ကို တက်အိပ်နေပြီ။

‘မြင့် ပြောတာ မဟုတ်ဘူး လား ဆရာ၊ မြင့်က နားလည်လို့ ပြောတာတော့ မဟုတ်ဘူး နော်’

‘ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာဆိုတာကလဲ တွေ့တာမြင်တာကိုပဲ ရေးရတာကိုး’

ကျွန်တော် သူမေးတာတွေကို လိပ်ပတ်လည်အောင် မပြောတတ်ဘူး၊ ဒါနဲ့ ဝါးပြီး ဖြေလိုက်တယ်။

‘ဆရာတို့ ကတော့ တွေ့တာမြင်တာဆိုပြီး ရေးချလိုက်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဖတ်ရတဲ့ သူတွေမှာ တော့ စိတ်ညစ်ရတယ် ဆရာရယ်၊ မွန်းကြပ်လှပြီ’

‘ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဘာတွေရေးရမလဲ ဒေါ်ခင်မြင့်မြင့်’

ကျွန်တော့်ပါးစပ်က လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားတယ်။

ကျွန်တော် မေးလိုက်တော့ သူ့အံ့အားသင့်သွားပုံ ရတယ်။ ဟုတ်တာပေါ့၊ အံ့အားသင့်မှာ ပေါ့။ စာရေးဆရာတစ်ယောက်က သူ့ကို ဘာတွေရေးရမှာလဲလို့ ကောက်မေးလိုက်တော့ သူ အံ့အားသင့်တာပေါ့။ ပြီးတော့ ကြောင်တက်တက်လည်း ဖြစ်သွားတယ်။

သူ့မှာ အဖြေအဆင်သင့်ရှိပုံ မရဘူး။ သူ့စိတ်ထဲခံစားနေရတာကိုသာ

ပြောလိုက်တာကိုး။ အပြင်ဘက် အမှောင်ထဲကို ငေးကြည့်နေတယ်။ ရုတ်တရက် အဖြေမပေးဘူး။ အချစ်အကြောင်းတို့ ဘာတို့ ရေးပေါ့ရှင်လို့ သူမပြောဘူး။ သူလည်း ခေတ်ပညာတတ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပဲ။ ဒီတော့ လက်လွှတ်စပယ် မပြောဘူး။

‘ဘာရယ်လို့ တော့ မြင့်လဲ မပြောတတ်ဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို မွန်းကြပ်တဲ့ အကြောင်းတွေ၊ ဘဝပျက်တဲ့ အကြောင်းတွေ မဟုတ်တဲ့ စာမျိုးပေါ့ဆရာရယ်’

ဒေါ်ခင်မြင့်မြင့်ကို ဆက်မမေးချင်တော့ဘူး။ ဆက်မေးရင် သူလဲ ဖြေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ သူတင်မကဘူး။ ကျွန်တော်လည်း မဖြေနိုင်ဘူး။ ဘာတွေရေးမလဲဆိုတာကို ကျွန်တော်လည်း စဉ်းစားလို့ မရသေးဘူး။ သူလည်း ရေးတတ်လို့ ရေးပြရင် လိုက်ရေးရသေးတယ်။ ခုတော့ သူကလည်း မရေးတတ်ပြန်ဘူး။ အေးလေ ဘယ်ရေးတတ်ပါ့မလဲ။ စာရေးဆရာ မဟုတ်ပဲကိုး။ သဘာဝကျပါတယ်။

ဒေါ်ခင်မြင့်မြင့်က နာရီကိုကြည့်လိုက်တယ်။ သူစကားဖြတ်ချင်ပြီ ထင်တယ်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း အိပ်ချင်ပြီထင်တယ်။ အိပ်ချင်တာပဲဖြစ်မှာ ပါ။ နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ ၁၁ နာရီ ကျော်နေပြီ။

‘ညဉ့်နက်သွားပြီထင်တယ်။ ဒေါ်ခင်မြင့်မြင့်အိပ်ပါ။ ကျွန်တော် အပြင်ဘက်ခဏထွက်ပြီး လေရှူလိုက်ဦးမယ်’

သူတို့ တစ်တွေ အိပ်ဖို့ ပြင်နိုင်အောင် ကျွန်တော် အပြင်ကို ခဏထွက်ပေးလိုက်တယ်။ ကော်ရစ်ဒါမှ ရပ်ပြီး ဆေးလိပ်ဖွာရင်း သူပြောတဲ့ စကားတွေကို ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတယ်။ ဟုတ်တယ် ဇာခန်းဆီ နောက်ကွယ်က အကြောင်းလေးတွေကို ရေးရင် ဖတ်လို့ ကောင်းမှာ ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ကျွန်တော်က ဇာခန်းဆီးနောက်ကွယ်ကိုမှ မမြင်ဖူး

တာ။ ဘယ့်နှယ်လုပ် ရေးမှာ လဲ။ ဒါဖြင့် ဘာကိုရေးရမှာ လဲ၊ ကချင်မလေးကတော့ ကျွန်တော်တို့ ရေးတဲ့ ဝတ္ထုတွေဟာ အပေါ်ယံ ကျသတဲ့ ၊ ဒေါ်ခင်မြင့်မြင့်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ ရေးတဲ့ ဝတ္ထုတွေဟာ မွန်းကြပ်နေသတဲ့ ။ ဒီတော့ ကျွန်တော် ဘာရေးရမှာ လဲ။

ကျွန်တော်လည်း မစဉ်းစားတတ်ဘူး။

ဟိုတွေးဒီတွေးနဲ့ အချိန်အတော်ကြာသွားတယ်။ နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ၁၂ နာရီကျော်နေပြီ၊ တောင်ငူကို ဘယ်အချိန်က ဖြတ်ခဲ့မှန်းတောင် ကျွန်တော်မသိဘူး။

အခန်းထဲကို ကျွန်တော်ပြန်ဝင်လာတော့ ဒေါ်ခင်မြင့်မြင့်တို့ သားအမိတစ်တွေ အိပ်ပျော်နေကြပြီ။ ဒေါ်ခင်မြင့်မြင့်က အောက်ထပ်စင်မှာ သူ့အပေါ်ထပ်မှာ သမီးကြီး၊ သမီးအငယ်က ကျွန်တော့် အောက်ထပ်ကစင်ပေါ်မှာ ၊ အပေါ်ထပ်ကို ကျွန်တော့်အတွက် ပေးတယ်ထင်ပါရဲ့ ၊ ယဉ်ကျေးပါတယ်။

သူတို့ ဆီက အသက်ရှူသံ ခပ်မျှဉ်းမျှဉ်းတွေကို ကြားရတယ်။ ညဝတ်အင်္ကျီတွေ ကိုယ်စီဝတ်ပြီး သူတို့ မှာ ပါလာတဲ့ စောင်နဲ့ လည်ပင်းအထိ လွှမ်းပြီး သပ်သပ်ရပ်ရပ် အိပ်နေကြတယ်။

ကျွန်တော့်အတွက် နေရာချပေးထားတဲ့ အိပ်စင်မှာ ကျွန်တော်ဝင်အိပ်လိုက်တယ်၊ ဘာကိုမှ မစဉ်းစားတော့ဘူး။ စဉ်းစားရင်လည်း အဖြေထွက်မှာ မှ မဟုတ်တာ၊ ဘာဖြစ်လို့ စဉ်းစားနေတော့မှာ ပဲ။

မနက်လင်းလို့ သာစည်မှာ ရထားဆိုက်ကြတော့ သူတို့ က အရင်နီးပြီး မုန့်တွေ ကော်ဖီတွေ အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြပြီ။ ဘူတာမှာ ဝယ်တဲ့ မုန့်တွေ မဟုတ်ဘူး ။ အိမ်ကယူလာတဲ့ ယိုးဒယားပေါင်မုန့်ကို ထောပတ်နဲ့ ယိုနဲ့ သုတ်ထားတာ၊ ပြီးတော့ ဆင်းဒဝစ်လည်း ပါသေးတ

ယ်။ ကြက်ဥပြုတ်လည်း ပါသေးတယ်။ ကော်ဖီကလည်း နက်စိကဖေး၊
ဓာတ်ဘူးထဲမှာ ပါလာတဲ့ ရေနွေးနဲ့ တွဲပေါ်မှာ တင်ဖျော်တာ။

ကျွန်တော့်အတွက်လည်း အဆင်သင့် လုပ်ပေးထားတယ်။
ရိုးသားပြီး စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ မိသားစုပါ။ ကျွန်တော့်လက်မှတ်ကိစ္စမှာ
တစ်နေရာက တစ်ယောက်ယောက်ကြောင့် တစ်ခုခု မှားလာခဲ့လို့ သူတို့
အခန်းထဲ ရောက်သွားပေမယ့် ဒီလိုခရီးဖော်နဲ့ တွေ့ရတာ
စိတ်ချမ်းသာပါတယ်။

သာစည်ကထွက်လာတော့ စကားသိပ်မပြောဖြစ်ကြတော့ဘူး။ ဟို
ငေးဒီငေးနဲ့ ၊ တစ်လုံးစ နှစ်လုံးစပြောပြီး လိုက်လာကြတယ်။ သူတို့
အချင်းချင်းကတော့ ပြောလာကြတာပေါ့လေ။ မော်လမြိုင်မှာ ဘာပစ္စ
ည်းပေါတယ်၊ ကုန်ဈေးနှုန်းက ဘယ်လောက်ကြီးတယ် စုံလို့ ပေါ့။

၇ နာရီကျော်မှာ မန္တလေး ဘူတာထဲကို ပင်လာတယ်။ ရထားဆိုက်
တော့ သူတို့ ကား လာကြိုတယ်တဲ့ ၊ အသက်ကြီးကြီး ဒရိုင်ဘာတစ်
ယောက်က ပစ္စည်းတွေကို အောက်ကသယ်တယ်။ ကျွန်တော်လဲ မနေနိုင်
လို့ သူတို့ ပစ္စည်းတွေကို ဝိုင်းကူချပေးတယ်။

သားရေသေတ္တာကြီးတွေက သုံးလုံး၊ အကြီးကြီးတွေ။ ကြိမ်ခြင်း
တောင်းအကြီးစား နှစ်လုံး၊ ဓာတ်ဘူး၊ ထမင်းချိုင့်၊ ပလတ်စတစ် လက်
ဆွဲခြင်း စတာတွေကို အောက်ကိုချတယ်။ သားရေသေတ္တာကြီးကတော့
သူတို့ ဘယ်နိုင်မလဲ။ ဒရိုင်ဘာက အောက်ကလှမ်းယူပြီး ကျွန်တော်က
ရထားပေါ်က ချပေးရတယ်။

နောက်ဆုံး ဆာလာအိတ်ကြီး နှစ်အိတ်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဘာတွေ
မှန်းမသိဘူး၊ နှစ်အိတ်စလုံး တင်းရင်းနေတာပဲ၊ အကြီးမနဲ့ အငယ်မနှစ်
ယောက်က ဆာလာအိတ်ကြီးတွေကို မနိုင်တနိုင်နဲ့ သယ်နေတယ်။

‘ပေး.. ပေး.. သမီး၊ ဦး သယ်ပေးမယ်’

ကျွန်တော်က သူတို့ မနိုင်တနိုင်မနေတဲ့ ဆာလာအိတ်ကြီးတစ်အိတ်ကို ကောက်ဆွဲလိုက်တယ်။ အငယ်မ ဇွန်က...

‘အို.. ဦး၊ အဲဒီအိတ်ကြီးကို မသယ်နဲ့ လေ။ အထဲမှာ ထဘီတွေ’

ထဘီတွေဆိုတော့ ကျွန်တော် အံ့အားသင့်တယ်။ ထဘီတွေက ဘယ်နှယ် ဒီအထဲ ရောက်နေရတာလဲ။

ဒေါ်ခင်မြင့်မြင့်ကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

‘ရပါတယ် ဆရာရယ်၊ သူတို့ သယ်ပါလိမ့်မယ်။ ပါတိတ်ဆယ့်လေးငါးစည်းလောက် ဝယ်လာတာ ဆရာရဲ့ ။ ကိုကိုလခနဲ့ မလောက်တော့ မြင့်တို့ သွားတဲ့ လာတဲ့ စရိတ်ကလေးပဲ ကျေကျေဆိုပြီး သယ်လာတာ’

ဪ.. ရိုးလိုက်တဲ့ အမျိုးသမီး။ ပါတိတ်စည်းကြီးတွေ သယ်လာတာကို ဘယ်သူက အတင်းမေးလို့ ပြောနေသလဲမသိဘူး။ သူမပြောရင် ဘယ်သူသိမှာ လဲ။

၁၉၈၈ ခု၊ ဇူလိုင်လ၊ သာရမဂ္ဂဇင်း။

ရွှေထမင်းနှင့်မလဲပါ

ရွှေထမင်းနှင့်မလဲပါ

မှန်ပြတင်းတွင် နှင်းဆီရိပ်လဲလဲပြေးသည် နှင့် တူးမာတို့ ခြံဝင်းထဲရှိ ခါတော်မီပင်ကြီးတွေပေါ်က ချိုးကူသံနဲ့နဲ့ကို ကြားရတတ်သည်။ ပြင်ဦးလွင်မြို့က နွေမနက်ခင်းသည် အိပ်လို့ ကောင်းသည်။ တူးမာတို့ မောင်နှမတစ်သိုက် အိပ်ရာမှ မထနိုင်။ အဖေတို့ အမေတို့ ထပ်၍ ခြုံပေးခဲ့သည့်စောင်တွေကို မောင်နှမတစ်သိုက်လှ၍ ခြုံကြသည်။ သူခြုံထားသည့်စောင်ကို ကိုယ်ကလု။ ကိုယ်ခြုံထားသည့်စောင်ကို သူကလု။ စောင်လှရင်း ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားရသဖြင့် အချမ်းပြေသည်။ ပျော်ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် လည်း မောင်နှမတစ်သိုက် စောင်လှရင်း ရန်ဖြစ်ကြရသေးသည်။

သူတို့ မောင်နှမတစ်သိုက်ထဲတွင် ၁၂ နှစ်သမီး တူးမာက အကြီးဆုံး။ ကျန်သည့် မောင်လေးသုံးယောက်နှင့် အထွေးဆုံးညီမလေးမှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အသက်ချင်း မကွာလှ။ အထက်နှင့်အောက် ၂ နှစ်စီသာ ကွာကြသည်။ မနက်စောစောဆိုလျှင် အိပ်ရာထဲတွင် စောင်လှနေကြသည် နှင့် မထနိုင်ကြသေး။

အဖေနှင့်အမေတို့ ကမူ ခပ်စောစောထ၍ အလုပ်လုပ်နေကြလေပြီ။ အဖေက ခြံကြီးထဲသို့ ဆင်းသွားတတ်၏။ သူတို့ ခြံထောင့်တွင် တဲကြီးတစ်လုံးဖြင့် သစ်ခွမျိုးစုံ၊ နှင်းဆီပန်းမျိုးစုံ၊ ဂမုန်းမျိုးစုံ စိုက်ထားသည်။ သစ်ခွဆိုလျှင် ဗလူးဗင်ဒါ၊ စပိုက်ဒါ၊ ယိုးဒယားအော်ခစ်၊ မိုးလုံးမှိုင်း။ တချို့သစ်ခွတွေဆိုလျှင် နာမည်ကိုပင်မသိ။ နှင်းဆီကလည်း မျိုးစုံ၊ နှင်း

ဆီနီ၊ နှင်းဆီဝါ၊ ကတ္တီပါနှင်းဆီ၊ နှင်းဆီနက်။ ဂမုန်းတွေကလည်း အိုးကြီးအိုးငယ်တွေနှင့် အမျိုးစုံနေသည်။ ။

အဖေသည် နှင်းဆီပင်၊ သစ်ခွပင်၊ ဂမုန်းပင်တွေကို မြေတောင် မြှောက်သည်။ ။ မြေစာကျွေးသည်။ ။ ပိုးသတ်ဆေး ထည့်သည်။ ။ ရွက်ကြမ်းဆိတ်သည်။ ။

သည် တဲကြီးထဲက ပန်းပင်တွေကို ပြုပြင်ပြီးလျှင် အဖေသည် ခြံထဲသို့ဝင်သည့် လခြမ်းပုံ ကွန်ကရစ်လမ်း တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် စိုက်ထားသည့် မြေစိုက်ရွက်လှပင်ကြီးတွေ၊ ပိန်းပန်းပင်ကြီးတွေ၊ ပိန်းအိချုံကြီးတွေကို လိုက်၍ မြေတောင် မြှောက်ရပြန်သည်။ ။

တူးမာတို့ နေသည့် ခြံကြီးသည် တစ်ခုသော ကုန်းမြင့်ပေါ်က အိမ်ကြီးဖြစ်သည်။ ။ တချို့ကလည်း ဘုံအိမ်ကြီးဟု ခေါ်ကြသည်။ ။ သူတို့ ခြံကြီးသည် ပြင်ဦးလွင်မြို့ပတ်လမ်း တစ်နေရာတွင် အထဲသို့ ဝင်သွားသည့် လမ်းလယ်ကလေးထဲမှာ ရှိသည်။ ။ မြို့ပတ်လမ်းမှ လမ်းသွယ်ကလေးသို့ ချိုး၍ သုံးလေးခြံ ကျော်လိုက်လျှင် သူတို့ ခြံကြီးသို့ ရောက်လေပြီ။ ခြံကြီးက သုံးလေးဧကလောက်တော့ ရှိမည်ထင်သည်။ ။

မြို့ဝင်း အဝင်အထွက်တံခါးကြီး နှစ်ပေါက်ရှိပြီး အဝင်တံခါးမှ ဝင်လျှင် ကုန်းပေါ်သို့ ကွေ့ပတ်တက်လာသော ကွန်ကရစ်လမ်းကြီးသည် အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်သို့ ရောက်လာသည်။ ။ အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်မှ ကွေ့ဆင်းသွားလျှင် အထွက်တံခါးသို့ ရောက်သည်။ ။ လခြမ်းပုံအဝင်အထွက် ကွန်ကရစ်လမ်းကြီးဘေးတွင် ဆီလဗားအုတ်ဟု ခေါ်သော ခါတော်မီပင်ကြီးများ နှင့် ယူကလစ်တပ်ပင်ကြီးများ စိုက်ထားသည်။ ။ ပင်စည်များက ငွေရောင်ဖြူဖွေးလျက်၊ သင်္ကြန်ကျခါနီး ဆိုလျှင် ခါတော်မီပင်ကြီးများမှ ပင်လုံးဝနေအောင် ပွင့်ကြသည်။ ။ ယူကလစ်တပ်ပင်များ

ကား အမြဲလိုလိုပင် မွေးမြဲနေတတ်သည်။ ။

သူတို့ တစ်တွေ အိပ်ရာထဲတွင် စောင့်လုနေစဉ် အဖေက ပန်းပင် တွေကို မြေတောင်မြှောက်နေပြီ အမေက သူတို့ တစ်တွေ စားဖို့ သောက်ဖို့ ချက်ပြုတ်စီမံရသည်။ ။

‘ဟဲ့ ကောင်မလေးတူးမာ မထသေးဘူးလား၊ ထတော့ နေမြင့်လှပြီ’

‘အမေကလဲ နေပါဦး၊ ခုမှ ကွေးလို့ ကောင်းတုန်း ရှိသေးတယ်’

‘အလကားပြေတာ အမေရေ၊ သားတို့ အိပ်နေတာကို လိုက်ပြီး နှောင့်ယှက်နေတယ် စောင့်တွေကို သူချည်းပဲ ယူပြီးခြံထားတယ်၊ မမ ဒီလိုမလုပ်နဲ့ ဟာ၊ ငါ့ကို တစ်ထည်ပေးဦး’

အငယ်ကောင် ဖိုးခွေး၏ အသံ ဖြစ်၏။

‘ကောင်မလေး ထတော့၊ အိမ်ထဲမှာ ကုလားထိုင်တွေ ဘာတွေကို ဖုန်သွားသုတ်ချည်ဦး၊ ဒီနေ့ ဧည့်သည် တွေ လာမယ်လို့ မေမေကြီးက မန္တလေးက ဖုန်းဆက်ထားတယ်၊ တော်တော်ကြာ ဧည့်သည် တွေ ရောက်လာရင် ဖုန်သုတ်ချိန်မရဘဲ ဖြစ်နေဦးမယ်’

သူတို့ ခြံထဲက အိမ်ကြီးက တကယ့်ဘုံအိမ်ကြီး။ ရှေးအင်္ဂလိပ်လက်ထက်ကတည်းက အနောက်နိုင်ငံပုံစံအတိုင်း ဆောက်ထားခဲ့သည့် အိမ်ကြီးဖြစ်သည်။ ။ အောက်ထပ်တွင် မီးဖိုခန်း၊ ထမင်းစားခန်း၊ အိပ်ခန်း တစ်ခန်းနှင့် ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီး ရှိသည်။ ။ အပေါ်ထပ်တွင် မူ အိပ်ခန်းကျယ်ကြီးနှစ်ခန်းရှိသည်။ ။

ထိုထမင်းစားခန်းကြီးမှာ တူးမာတို့ နေသည့် နောက်ဖေးတန်းလျားကလေးထက် ကျယ်သည်။ ။ ထမင်းစားခန်းထဲတွင် မှန်ဘီရိုကြီးတွေဖြင့် ထည့်ထားသော ပန်းကန်ခွက်ယောက်၊ ဇွန်၊ ခက်ရင်း၊ ဓား စသည် တို့

အစုံရှိသည် ။ ရေခဲသေတ္တာရှိသည် ။ ထမင်းစားခန်း စားပွဲရှည်ကြီးက နိုင်ငံခြားကအပ်သည့် ထမင်းစား စားပွဲရှည်ကြီး။ လူနှစ်ဆယ်လောက် ထိုင်စားနိုင်သည် ။ ထိုစားပွဲကြီးထိပ် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ကော်ဖီသောက်သည့် စားပွဲတစ်လုံးလည်း ရှိသေးသည် ။ ကော်ဖီစားပွဲမှာ မျက်နှာကျက်မှ ကြမ်းပြင်ထိအောင် ရှည်လျားသည့် မှန်ပြတင်းကြီးနားတွင် ကပ်နေသဖြင့် ကော်ဖီစားပွဲမှ ထိုင်ကြည့်လျှင် တစ်ခြံလုံးကို စီးမြင်နေရသည် ။

တူးမာ၏ အလုပ်မှာ မနက်အိပ်ရာထ၍ ထမင်းကြမ်းစားသောက်ပြီး သည် နှင့် ထမင်းစားခန်းကြီးထဲက မှန်ဗီရို၊ ထမင်းစား စားပွဲရှည်ကြီးနှင့် ကော်ဖီစားပွဲကို ဖုန်သုတ်ရသည် ။ မှန်ပြတင်းပေါက်ကြီးတွင် တပ်ထားသည့် ကန့်လန့်ကာကို ဆွဲဖွင့်ထားရသည် ။

ထိုအခန်းပြီးလျှင် အလယ်က လှေကားခန်းကိုဖြတ်ပြီး ဧည့်ခန်းသို့ ဝင်ရသည် ။ ဧည့်ခန်းတွင် ဆိုဖာကြီး နှစ်စုံချထားသည် ။ တစ်စုံမှာ သားရေဆိုဖာကြီးများ ဖြစ်သည် ။ ဆိုဖာများ အလယ်တွင် မဟော်ဂနီရောင် ပြောင်လက်နေသည့် စားပွဲနိမ့်နိမ့် တစ်လုံးချထားသည် ။ သူနှင့်ကပ်လျက်တွင် ကျပ်လုံးလောက်ရှိမည့် ကြိမ်ဆိုဖာကြီးများ ရှိသည် ။ ကြိမ်ဆိုဖာပေါ်တွင် ရေမြှုပ်ထိုင်ခုံတွေ၊ ရေမြှုပ်နောက်မှီတွေ ကပ်ထား၏။ အလယ်ခေါင်က စားပွဲနိမ့်နိမ့်များ လည်း ကြိမ်လုံးကြီးတွေနှင့် လုပ်ထားပြီး အပေါ်တွင် မှန်ပြာချပ်ကြီး အုပ်ထားသည် ။ ရဲတိုက်ပုံသဏ္ဌာန် လုပ်ထားသည့် ထောင့်ခန်းကလေးထဲတွင် ပရုတ်သားစားပွဲကြီးတစ်လုံးနှင့် ပရုတ်သား မတ်တတ်ကုလားထိုင်ကြီးများ ချထားသည် ။ ထိုစားပွဲနှင့် ထိုကုလားထိုင်များမှာ တရုတ်ပုံစံတွေ ဖြစ်သည် ။ ထိုစားပွဲဝိုင်းမှာ ညမီးလှူရင်း အပ်ချုပ်ရန်၊ အိမ်သူအိမ်သားများ ဝိုင်းဖွဲ့စကားပြောရန်၊ ပိုကာဒေါင်းရန် ထားသည့်စားပွဲဟု အဖေက ပြောဖူးသည် ။

ဧည့်ခန်းကို ဖုန်သုတ်ပြီးလျှင် အောက်ထပ်အလုပ် ပြီးလေပြီ။ ကော်
ဇောကြီးတွေ ခင်းထားသည့် ကြမ်းပြင်ကိုတော့ ဖုန်သုတ်ဖို့ မလိုတော့။
အောက်ထပ်ပြီးလျှင် လှေကားခန်းသို့ ပြန်ထွက်ပြီး သုံးဆစ်ချိုး ကျွန်း
လှေကားကြီးအတိုင်း အပေါ်ထပ်သို့ တက်ရပြန်သည် ။ ထိုလှေကားကို
လည်း ကော်ဇောခင်းထားသဖြင့် ဖုန်သုတ်ရန်မလို။ အပေါ်ထပ်တွင် အိ
ပ်ခန်း နှစ်ခန်းရှိရာ အခန်းတစ်ခန်းကိုသာ ဖုန်သုတ်ရသည် ။ ကျန်သည့်
အိပ်ခန်းမှာ ဘဘကြီးနှင့် မေမေကြီးတို့ နွေရာသီလာနေမှ ဖွင့်ပြီး ကျန်
သည့်အချိန်များ တွင် ပိတ်ထားတတ်သဖြင့် ဖုန်သုတ်ဖို့ မလို။

နွေတိုင်း ဖုန်သုတ်နေသဖြင့် အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံးကို ဖုန်သုတ်သည်
မှာ မကြာလိုက်ပါ။ နာရီဝက်သာသာ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် သုတ်
လိုက်လျှင် တစ်အိမ်လုံး ဖုန်သုတ်ပြီးလေပြီ။

ဖုန်သုတ်ပြီးသည့်အခါတွင် ကား တူးမာ၏ တာဝန် ပြီးလေပြီ။
ခြံကြီးထဲတွင် လွတ်လပ်စွာ ကစားနိုင်ပြီ။ ပန်းခြံထဲတွင် အလှဆင်ထား
သည့် နှစ်ယောက်ထိုင် ဒန်းလေးရှိသည် ။ ထိုဒန်းပေါ်တွင် သူတို့ မောင်နှ
မတစ်သိုက် ဒန်းစီးကြသည် ။ လခြမ်းပုံ ကွန်ကရစ်လမ်းမကြီးပေါ်တွင်
အပြေးပြိုင်ကြသည် ။ မြက်ခင်းထဲတွင် ဖုန်ခုန်တမ်း ကစားကြသည် ။
ခြံထဲက လက်ဖက်ရည်သောက်သည့် အမိုးချန်ချန်နှင့် အဆောင်ကလေး
ထဲတွင် မောင်နှမတစ်သိုက် ကာတွန်းတို့ ရုပ်ပြတို့ ဖတ်ကြသည် ။

မန္တလေးက ဘဘကြီးနှင့် မေမေကြီးတို့ သည် ထိုခြံတွင် မနေ။ နွေ
ရာသီရောက်မှ သာ တစ်လတန်သည် နှစ်လတန်သည် သာ နေပြီး ကျန်
သည့်အချိန်များ တွင် မူ ဘယ်တော့မျှ လာလေ့မရှိ။ အိမ်ကြီးနှင့်ခြံကြီးကို
သူတို့ ကပင် စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းထားရသည် ။ ဘဘကြီးနှင့်
မေမေကြီးက တစ်နှစ်မှာ တစ်ခေါက်လောက် လာသည့်တိုင် ဘဘကြီးနှ

င့် မေမေကြီး၏ ဧည့်သည် များကတော့ မကြာခဏ လာတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ရုပ်ရှင်အဖွဲ့တွေလာ၍ ရုပ်ရှင်ရိုက်တတ်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် စာရေးဆရာတွေလာ၍ စာရေးတတ်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် လည်း ပြင်ဦးလွင်မြို့သို့ အပန်းဖြေလာသည့် ရန်ကုန်မှ နယ်မှ မိသားစုတွေ လာတတ်ကြသည်။

အစတုန်းကတော့ တူးမာတို့ အဖေ ကိုရာပြည့်နှင့် အမေ မသိန်းရှင်တို့ သည် ရွှေစာရံရွာတွင် ရှိသည့် ဘဘကြီးနှင့် မေမေကြီးတို့ မက်မန်းခြံတွင် အလုပ်လုပ်ကြသည်။ နောက်တော့ မက်မန်းခြံလုပ်ငန်း သိပ်မကောင်းသဖြင့် ဘဘကြီးတို့ မေမေကြီးတို့ က ပြင်ဦးလွင်က သူတို့ခြံကြီးကို အစောင့်ခိုင်းရန် ပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဘဘကြီးနှင့်မေမေကြီးသည် တပည့်များ အပေါ်တွင် အလွန် စိတ်ချသည်။ အထူးသဖြင့် ကိုရာပြည့်တို့ မသိမ်းရှင်တို့ အပေါ်တွင် စိတ်ချသည်။ အိမ်ကြီး တစ်အိမ်လုံးနှင့် ခြံကြီးတစ်ခြံလုံးကို သူတို့ ထံတွင် အပ်ထားသည် ကို ကြည့်။

ကိုရာပြည့်တို့ လင်မယားကလည်း သစ္စာရှိသည်။ စည်းကမ်းရှိသည်။ ဖုန်သုတ်ရုံ၊ တံမြက်စည်းလှည်းကျင်းရုံမှ အပ ဘယ်တော့မှ စင်လေ့မရှိ။ ဆိုဖာတွေ၊ ကုလားထိုင်တွေပေါ်တွင် ဘယ်တော့မှ ထိုင်လေ့မရှိ။ ကိုရာပြည့်ဆိုလျှင် အိမ်ကြီးထဲသို့ တစ်လနေ၍ မှ တစ်ခေါက်မရောက်။ တူးမာတို့ သားအမိသာလျှင် အိမ်ကိုလှည်းကျင်းရုံ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ကြသည်။ အများအားဖြင့် တူးမာတစ်ယောက်တည်းသာ ဝင်လေ့ရှိသည်။ မသိန်းရှင်မှာ တူးမာ နေထိုင်မကောင်းမှ အိမ်ကြီးထဲသို့ ဝင်၍ လှည်းကျင်းသည်။ တူးမာရှိလျှင်မူ သူတစ်ယောက်တည်းသာ ဝင်သည်။ ကျန်သည့် ကလေးများကလည်း အိမ်ကြီးထဲသို့ မဝင်ကြ။

ခြံဝင်းကြီးထဲတွင် မူ သူတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆော့ကြသည်။ က

စားကြသည် ၊ ဧည့်သည် တွေလာလျှင်မူ ခြံဝင်းကြီးထဲသို့ပင် မထွက်ကြ
တော့။ နောက်ဖေးက တန်းလျားကလေးရှေ့မှာ ပင် ကစားကြသည် ။

ဖိုးခွေးနှင့် အငယ်ကလေးများကမူ ခြံဝင်းကြီးထဲတွင် ဆင်း၍ ကစား
ချင်ကြသည် ။

သို့ရာတွင် အမေ မသိန်းရှင်က ခွင့်မပြု။

‘ဧည့်သည် တို့ ဘာတို့ လာရင် ခြံထဲက မြက်ခင်းပေါ်တို့ ဘာတို့ ကို
သွားမကစားကြနဲ့ နော်၊ ကိုယ့်တန်းလျားရှေ့မှာ ပဲ ကစား၊ သူတို့ မှာ လဲ
မိသားစုနဲ့ လာတာ၊ ကလေးတွေ ပါတယ်။ သူတို့ နဲ့ သွားပြီး
ရောရောနှောနှောမလုပ်နဲ့ တချို့က ကြိုက်ချင်မှ ကြိုက်မှာ ’

‘အမေကြီးကလဲဗျာ.. ဘာဘကြီးနဲ့ မေမေကြီးတို့ ကတောင် သားတို့
ကို ခြံထဲ ကစားခွင့် ပြုထားတာပဲ၊ ဘာဘကြီးတို့ က ဘာမှ မပြောရဘဲ အ
မေကချည်း နေရာတကာ လိုက်ပြောနေတာပဲ’

‘ခွေးကောင်လေး တိတ်စမ်း၊ နင် ဘာနားလည်လို့ လဲ၊ လူဆိုတာ အ
မျိုးမျိုးရှိတယ်၊ တချို့က ပိုက်ဆံရှိမှ ဂုဏ်ရှိမှ ခေါ်ချင်ကြတာ၊ ကိုယ်က
သူတို့ နဲ့ အတူတူသွားကစားရင် မကြိုက်တော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ’

‘အမယ်လေး.. လာတဲ့ ဧည့်သည် တွေက ဘယ်လောက်များ ပိုက်ဆံ
ချမ်းသာလို့ လဲ၊ ဘာဘကြီးတို့ မေမေကြီးတို့ လောက် ချမ်းသာဦးမှာ လား
၊ ဘာဘကြီးတို့ မေမေကြီးတို့ လောက် ချမ်းသာဦးမှာ လား၊ ဘာဘကြီးတို့
မေမေကြီးတို့ လာရင်တောင် သားတို့ ခြံထဲမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် က
စားရတယ်၊ အိမ်ကြီးထဲကိုလဲ ဝင်ရတယ်၊ သူတို့ က ဘာဘကြီးတို့
မေမေကြီးတို့ လောက် ချမ်းသာတာလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ သားတို့
က ရှောင်ပေးရမှာ လဲ၊ သားတို့ လဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကစားချင်တာ
ပေါ့’

‘သူတို့ က ဘာကြီးတို့ မေမေကြီးတို့ လောက်တော့ မချမ်းသာဘူး ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဘာကြီး မေမေကြီးတို့ က တို့ အကြောင်းကို သိတယ်၊ ဆွေမျိုးလိုဖြစ်နေကြပြီ၊ ပြီးတော့ ဘာကြီးနဲ့ မေမေကြီးက သူတို့ လာ နေတုန်း မင်းတို့ ခြံထဲထွက်ပြီး ကစားတာ မမြင်ရရင် မကြိုက်ဘူး၊ က လေးတွေပဲ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပေစေတဲ့ ၊ ကလေးတွေကို မချုပ်ချယ်နဲ့ တဲ့ ’

ကိုရာပြည့်နှင့် မသိန်းရှင်သည် ဧည့်စိမ်းများ လာလျှင် ဘယ်တော့မှ ကလေးတွေကို ခြံထဲသို့ဆင်း၍ ကစားခွင့်မပြု။ အိမ်ကြီးထဲသို့လည်း ဝင်ခွင့်မပြု။

တစ်ခုတော့ရှိသည် ။ ဧည့်သည် တွေလာလျှင် သူတို့ တစ်တွေ ထမင်းကောင်း ဟင်းကောင်း စားရသည် ။ ဧည့်သည် များက သူတို့ ကို ဟင်းတွေ ပေးတတ်သည် ။ ဝက်သား၊ ကြက်သား၊ အမဲသား။ တစ်ခါတလေတွင် ပုစွန်ထုပ်ကြီးတွေပင် ပါတတ်သေးသည် ။ သူတို့ ပေးသည့် ထမင်းကလည်း ဖြူဖွေးကော့ပျံ့နေသည် ။

အငယ်ကောင် ဖိုးဆိတ်မှာ ကစားကိုမက်သလို အစားကိုလည်း မက်သည် ။ ဧည့်သည် တွေလာလျှင် အစားအသောက်ကောင်း စားရသည့်အကြောင်းကို မကြာခဏ ပြောတတ်သည် ။

‘ဧည့်သည် တွေလာရင် ကောင်းကောင်း စားရတယ်ဗျ၊ ပုစွန်ထုပ်ကြီးတွေကလဲ ကောင်းလိုက်တာ အမေရာ၊ ဝက်သားတုံးကြီးတွေကလဲ အိနေတာပဲ၊ အမေ့ ရွှေ့ထမင်းထက် ကောင်းတာပေါ့’

‘ဟဲ့ ငဆိတ်ရဲ့ ၊ အမေ့ ရွှေ့ထမင်းနဲ့ တူမလားကွယ့်၊ သူတို့ ထမင်းတွေဟင်းတွေက ပိုကောင်းတာပေါ့’

အမေသည် တစ်ခါတစ်ရံ ပိုက်ဆံကလေး ဘာလေး ပေါပေါရှိလျှင် သူတို့ ကို ရွှေထမင်း ထိုးကျွေးတတ်၏။ ကောက်ညှင်းဆန်နှင့် ထန်းလျက်ကိုရောကျိုကာ အပေါ်က အုန်းဆံနည်းနည်းဖြူးပေးသည့် ထမင်းဖြစ်သည် ။ သူတို့ မောင်နှမ တစ်သိုက်သည် အမေထိုးပေးသည့် ရွှေထမင်းကို မကြာခဏ စားရတတ်သည် ။ သူတို့ အဖို့ ရွှေထမင်းသည် အကောင်းဆုံး။ အရသာအရှိဆုံး။

သို့ရာတွင် ဖိုးဆိတ်ကမူ ဧည့်သည် တွေပေးသည့် ထမင်းဟင်းတွေကို စားပြီးသည့်အခါတွင် အမေထိုးပေးသည့် ရွှေထမင်းကို မစားချင်တော့။

သူတို့ ထမင်းတွေ ဟင်းတွေက ပိုကောင်းရင် သူတို့ ထမင်းတွေကမှ တကယ့်ရွှေထမင်းပေါ့ အမေရာ၊ အမေရွှေထမင်းက ရွှေထမင်းအတုပဲ ဖြစ်မှာ ပေါ့’

အမေသည် သားငယ်ဖိုးဆိတ်၏ စကားကို ကြားရသည့်အခါတွင် အားရပါးရ ရယ်သည် ။

‘အေး.. ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ ထမင်းက ရွှေထမင်းအစစ်၊ အမေကျိုတဲ့ ထမင်းက ရွှေထမင်းအတု’

ဖိုးဆိတ်ပြောသည့် စကားသည် အမှန်။ စင်စစ် သူတို့ ရွှေထမင်းထိုးသည့် စရိတ်သည် ဘာမျှ မကုန်။

ထို့ကြောင့် တူးမာတို့ ကလေးတစ်သိုက်သည် ဧည့်သည် ကို မျှော်တတ်ကြသည် ။ ဧည့်သည် လာလျှင် သူတို့ ရွှေထမင်းထက် ကောင်းသည့် ရွှေထမင်းအစစ်ကို စားရသည် မဟုတ်လော။

တစ်ခါကမူ သူတို့ ခြံကြီးထဲသို့ ရုပ်ရှင်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ရောက်လာသည် ။

ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကလေးက လှလှချောချော။ သူနှင့်အတူလိုက်လာသည့် အခြွေအရံတွေကလည်း အများကြီး။ ထိုမျှမက ဒါရိုက်တာ၊ ကင်မရာမင်း စသည့်အဖွဲ့သားတွေ ဇာတ်ရံတွေလည်း အစုံပါကြသည်။ လူပေါင်း အစိတ်သုံးဆယ် ရှိလိမ့်မည်ထင်သည်။

မင်းသမီးကလေးသည် တူးမာကိုခေါ်၍ တောက်တိုမည်ရ ခိုင်းသည်။ ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အတွင်းခံဘောင်းဘီတို့ ၊ ဘရာစီယာတို့ အလျှော်ခိုင်းသည်။ ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဖိနပ်တိုက်ခိုင်းသည်။ ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် မိတ်ကပ်ဘူး အဆွဲခိုင်းသည်။ ။ တူးမာကလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လုပ်ပေး၏။ မင်းသမီးကလေးက သဘောကောင်းသဖြင့် သူ့ကို မုန့်တီ ထမင်းဟင်းလည်း ကျွေးသည်။ ပိုက်ဆံလည်း ပေးသည်။ ။

တစ်နေ့ ရုပ်ရှင်ရိုက်ရာမှ အပြန်တွင် မင်းသမီး၏ လက်ကောက်တစ်ဖက် ပျောက်သွားသည်။ ။ လက်ကောက်က ရွှေလက်ကောက်။ မရှိဘူးဆိုလျှင် တစ်ကျပ်သား ကျော်ကျော်တော့ ရှိလိမ့်မည်။ ဤတွင် ဒေါင်းတောက်အောင် ရှာကြသည်။ ။ ရုပ်ရှင်ရိုက်ခဲ့သည့်နေရာတွင် သွားရှာသည်။ ။ မတွေ့။ ။ ခြံထဲက သူလမ်းလျှောက်နေရာတစ်ဝိုက်တွင် လည်း မတွေ့။ ။ ရေချိုးခန်းကအစ တစ်အိမ်လုံး ဒေါင်းတောက်အောင်ရှာသည်။ ။ ဘယ်နေရာမျှ မတွေ့။ သူ့အခန်းထဲသို့ ဝင်သူများမှာ သူတို့ လူတွေချည်း။ လူစိမ်းသူစိမ်းဆို၍ တူးမာတစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ ။ လက်ကောက်တစ်ဖက် ပျောက်ပြီးသည့်နောက်တွင် မူ မင်းသမီးသည် တူးမာကို အိမ်ထဲသို့ ခေါ်၍ မခိုင်းတော့။

အမေသည် စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် တူးမာကို ရိုက်သည်။ ။ တူးမာက အော်၍ ငိုသည်။ ။ မင်းသမီး လက်ကောက်ပျောက်သည့်ကိစ္စသည် သူနှင့်ဘာမျှမဆိုင်ဘဲနှင့် အရိုက်ခံရသည့်အခါ ပို၍ စိတ်ဆိုးသည်။ ။

မင်းသမီးသည် လက်ကောက်တစ်ဖက်မှာ သူတို့ အထဲက လူလက်ချက်ဖြစ်ကြောင်း နောင်တွင် သိလာရသည်။ ။

သို့ရာတွင် အမေ မသိန်းရှင်သည် ထိုနောက်မှ စ၍ ဧည့်သည်လာလျှင် ကလေးတွေကို အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခွင့်မပြုတော့။ မည်သည့်ဧည့်သည် လာလာ အထဲသို့မဝင်ရဟု ပညတ်ထားလိုက်သည်။ ။ ဧည့်သည် က အိမ်ထဲသို့ခေါ်ခိုင်းလျှင် အိမ်ထဲကအလုပ်ကို မလုပ်စေဘဲ အိမ်ပြင်က အလုပ်မျိုးကိုသာ လုပ်စေသည်။ ။

ထိုမျှမက ခြံထဲသို့လည်း ဆင်း၍ မကစားတော့။

ယနေ့လည်း ဧည့်သည် တွေလာမည်ဟု ဆိုကာ ဖုန်ကို စောစောစီးစီး ကြိုတင်သုတ်ထားရပြီး ပြတင်းပေါက်များကို ဖွင့်ထားရသည်။ ။ ကန့်လန့်ကာတွေကို တင်ထားရသည်။ ။ ရေတိုင်ကီတွင် ရေတင်ထားရသည်။ ။

အဖေက ခြံထဲတွင် ရှိသည့် အဝီစိတွင်းမှ ရေကို ရေစုပ်စက်ဖြင့် တိုင်ကီပေါ်သို့ တင်ပေးနေရ၏။ အမေက မီးဖိုထဲတွင် ထမင်းကြမ်း ကြော်နေသည်။ ။

တူးမာ ဖုန်သုတ်ပြီးချိန်လောက်တွင် ခြံထဲသို့ အော်၍ ပြေးဆင်းလာကြသော ဖိုးခွေး၊ ဖိုးတီ၊ ဖိုးဆိတ်၊ ဖိုးထောင်နှင့်ညီမလေးတို့ ခြံထဲသို့ ပြေးဆင်းလာကြသည်။ ။ တိတ်ဆိတ်သော မနက်ခင်း နေခြည်နုနုထဲတွင် သူတို့ ၏ အသံစူးစူးကလေးများ သည် ပဲ့တင်ထပ်နေ၏။

‘မမရေ လာဟေ့ ကစားရအောင်၊ ဖုန်သုတ်လို့ မပြီးသေးဘူးလား’

ဖိုးခွေးက လှမ်းအော်သည်။ ။

‘ဟဲ့.. ကောင်လေးတွေ ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ရှေ့ခြံထဲကို ဆင်းလာတာလဲ၊

သွား နောက်ဖေးတန်းလျားရှေ့မှာ ပဲ သွား ကစားနေကြ’

ရေစက်မောင်းနေရာမှ အဖေ့အသံ ပေါ်လာသည်။ ။

‘နောက်ဖေးက ကျဉ်းတယ် အဖေရ၊ ကျွန်တော်တို့ က အိမ်ရှေ့မြက်
ခင်းပေါ်မှာ ဖန်ခွန်တမ်း ကစားမလို့ ’

‘သွား.. သွား၊ အိမ်ရှေ့မှာ မကစားနဲ့၊ ဧည့်သည် တွေလာတော့မှာ ’

‘ဟေ့ ဧည့်သည် တွေလာတော့မယ်တဲ့ ကွ၊ ရွှေထမင်းစားရတော့မယ်
ကွ၊ ပုစွန်ထုပ်ကြီးနဲ့ ရွှေထမင်း စားရတော့မယ်’

လမ်းထိပ်ဆီမှ ကားသံကြားရပြီးနောက် ငှက်ခါးရောင် မှန်ကားလှ
လှလေးတစ်စီးနှင့် သင်္ဘောသားကားတစ်စီး ခြံထဲသို့ ဝင်လာကာ ကွန်
ကရစ်လမ်းအတိုင်း ကုန်းပေါ်သို့ တက်လာသည်။ ။ ကားပေါ်မှ ကက်ဆ
က်သံကလေးတွေ အော်လာသံကို ကြားရသည်။ ။ ဖိုးခွေးတို့ ၊ တူးမာတို့
မောင်နှမတစ်သိုက် အဝင်ဝဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေကြသည်။ ။

‘ဟိုကလေးတွေ ဧည့်သည် တွေလာကုန်ပြီလို့ ပြောနေတာ မကြား
ဘူးလား။ ဟိုမှာ နင်တို့ အမေခေါ်နေပြီ၊ သွား.. ဧည့်သည် တွေ မပြန်မချ
င်း တစ်ယောက်မှ အိမ်ရှေ့ခြံထဲကို ဆင်းမလာခဲ့ကြနဲ့ ’

အဖေက အော်သည်။ ။

တူးမာ ဖိုးခွေး၊ ဖိုးဆိတ်၊ ဖိုးထောင်နှင့် ညီမလေး တူးမာတို့ သည်
နောက်ဖေးတန်းလျား ကလေးဆီသို့ ပြန်ပြေးလာခဲ့ကြ၏။ ။

‘ရွှေထမင်းစားရတော့မယ်ကွ’ ဟု ဖိုးဆိတ်က အော်သည်။ ။

ဖိုးခွေးကမူ မျက်နှာကြီးစူကာ

‘သူတို့ ရွှေထမင်း မစားချင်ပါဘူးကွာ၊ တို့ ဘာသာတို့ လွတ်လွတ်လ

ပိလပ် ကစားရရင် တော်ပါပြီ’

တူးမာကမူ မည်သို့မျှ မပြောမိ။

သူတို့ မောင်နှမတစ်သိုက်သည် နောက်ဖေးတန်းလျားကလေးထဲတွင် ဘယ်နှစ်ရက်ကြာအောင် အိမ်တွင်းအောင်းနေရလေဦးမည်မသိ။ ။

၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ၊ ရင်ခုန်ပွင့်
